

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

64. årgang

17. maj 2021

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2021/C 189/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2021/C 189/02	Sag C-771/19: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 24. marts 2021 — NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. — LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. og LDK Symvouloi Michanikoi A.E. mod Archi Exetasis Prodikastikon Prosfigon (AEPP) og Attiko Metro A.E. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Symvoulio tis Epikrateias — Grækenland) (Præjudiciel forelæggelse – indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation – direktiv 92/13/EØF – klageprocedurer – fasen forud for indgåelsen af kontrakten – bedømmelse af bud – afvisning af et teknisk bud og adgang for konkurrentens bud – udsættelse af gennemførelsen af denne retsakt – den udelukkede tilbudsgivers berettigede interesse i at anfægte lovligheden af tilslagsmodtagerens bud)	2
---------------	--	---

2021/C 189/03	Forenede sager C-870/19 og C-871/19: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 24. marts 2021 — Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze mod MI (sag C-870/19) og TB (sag C-871/19) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivningerne – kontrolapparat inden for vejtransport – forordning (EØF) nr. 3821/85 – artikel 15, stk. 7 – forordning (EF) nr. 561/2006 – kontrolprocedure – administrativ sanktion – manglende forevisning af fartskriverens diagramark for den pågældende dag og de forudgående 28 dage – en enkelt eller flere overtrædelser)	3
---------------	--	---

2021/C 189/04	Sag C-950/19: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. marts 2021 — sag anlagt af A (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Helsingin hallinto-oikeus — Finland) [Præjudiciel forelæggelse – selskabsret – direktiv 2006/43/EF – lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber – artikel 22a, stk. 1, litra a) – en revidereret virksomheds ansættelse af en revisor – karenperiode – forbud mod at påtage sig en ledende stilling i den reviderede virksomhed – tilsidesættelse – overtrædelsens grovhed og varighed – udtrykket »påtager sig en stilling« – rækkevidde – indgåelse af en ansættelseskontrakt med den reviderede virksomhed – revisorerers uafhængighed – eksternt aspekt]	4
2021/C 189/05	Sag C-28/20: Domstolens dom (Store Afdeling) af 23. marts 2021 — Airhelp Ltd mod Scandinavian Airlines System SAS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Attunda tingsrätt — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse – luftfart – forordning (EF) nr. 261/2004 – artikel 5, stk. 3 – fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved aflysning eller lange forsinkelser – fritagelse for forpligtelsen til at betale kompensation – begrebet »usædvanlige omstændigheder« – lovligt organiseret pilotstrejke – »interne« og »eksterne« omstændigheder i forhold til det transporterende luftfartsselskabs aktivitet – artikel 16, 17 og 28 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – intet indgreb i friheden til at oprette og drive egen virksomhed, ejendomsretten og luftfartsselskabets forhandlingsret)	4
2021/C 189/06	Sag C-603/20 PPU: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. marts 2021 — SS mod MCP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice, Family Division (England and Wales) — Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 10 – kompetence i sager vedrørende forældresvar – barnebortførelse – kompetence for retterne i en medlemsstat – territorialt anvendelsesområde – fjernelse af et barn til et tredjeland – sædvanligt opholdssted opnået i dette tredjeland)	5
2021/C 189/07	Sag C-25/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Spanien) den 15. januar 2021 — ZA, AZ, BX, CV, DU og ET mod Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.	5
2021/C 189/08	Sag C-47/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Ravensburg (Tyskland) den 28. januar 2021 — F. F. og B. A. mod C. Bank AG og Bank D. K. AG	6
2021/C 189/09	Sag C-62/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 2. februar 2021 — Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG mod E. Leinfelder GmbH, TL, SW og WL	9
2021/C 189/10	Sag C-86/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Spanien) den 11. februar 2021 — Gerencia Regional de Salud de Castilla y León mod Delia	10
2021/C 189/11	Sag C-112/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 25. februar 2021 — X BV mod Classic Coach Company vof, Y og Z	10
2021/C 189/12	Sag C-129/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van beroep te Brussel (Belgien) den 2. marts 2021 — Proximus NV mod Gegevensbeschermingsautoriteit	11
2021/C 189/13	Sag C-136/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Constitucional (Portugal) den 3. marts 2021 — Autoridade Tributária e Aduaneira mod VectorImpacto — Automóveis Unipessoal Lda	12
2021/C 189/14	Sag C-148/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'arrondissement (Luxembourg) den 8. marts 2021 — Christian Louboutin mod Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Services Europe Sàrl	12
2021/C 189/15	Sag C-153/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal administratif (Luxembourg) den 5. marts 2021 — A, B og C, lovligt repræsenteret af sine forældre mod Ministre de l'Immigration et de l'Asile	14

2021/C 189/16	Sag C-164/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā rajona tiesa (Letland) den 12. marts 2021 — SIA »BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA« mod Latvijas Zinātnes padome	14
Retten		
2021/C 189/17	Sag T-161/18: Rettens dom af 24. februar 2021 — Braesch m.fl. mod Kommissionen (Annulations-søgsmål – statsstøtte – støtte til forebyggende omstrukturering af Banca Monte dei Paschi di Siena – indledende undersøgelsesfase – afgørelse, hvorved støtten erklæres forenelig med det indre marked – formalitetsindsigelse – status af interesseret part – søgsmålsinteresse – søgsmålskompetence – formaliteten)	16
2021/C 189/18	Sag T-134/19: Rettens dom af 10. marts 2021 — AM mod EIB (Personalesag – ansatte ved EIB – løn – formaliteten – frist for anmodning om forligsprocedure – bebyrdende retsakt – godtgørelse for geografisk mobilitet – overførsel til et eksternt kontor – afslag på godtgørelse – annullations- og erstatningssøgsmål)	16
2021/C 189/19	Sag T-114/20: Rettens dom af 17. marts 2021 — Alvargonzález Ramos mod EUIPO — Ursus-3 Capital, A.V. (URSUS Kapital) [EU-varemærker – fortabelsessag – EU-figurmærket URSUS Kapital – reel brug af varemærket – delvis fortabelse – artikel 18, stk. 1, og artikel 58, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2017/1001 – bevis for reel brug – bedømmelse af beviser – kvalificering af tjenesteydelserne]	17
2021/C 189/20	Sag T-127/21: Sag anlagt den 26. februar 2021 — Swissgrid mod Kommissionen	18
2021/C 189/21	Sag T-151/21: Sag anlagt den 19. marts 2021 — Saure mod Kommissionen	19
2021/C 189/22	Sag T-154/21: Sag anlagt den 23. marts 2021 — Saure mod Kommissionen	20
2021/C 189/23	Sag T-162/21: Sag anlagt den 22. marts 2021 — BZ mod ECB	21
2021/C 189/24	Sag T-164/21: Sag anlagt den 26. marts 2021 — QM mod Europol	21
2021/C 189/25	Sag T-165/21: Sag anlagt den 29. marts 2021 — Amort m.fl. mod Kommissionen	22
2021/C 189/26	Sag T-166/21: Sag anlagt den 29. marts 2021 — Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale m.fl. mod Kommissionen	23

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2021/C 189/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 182 af 10.5.2021

EUT C 180 af 10.5.2021

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 163 af 3.5.2021

EUT C 148 af 26.4.2021

EUT C 138 af 19.4.2021

EUT C 128 af 12.4.2021

EUT C 110 af 29.3.2021

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 24. marts 2021 — NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. — LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. og LDK Symvouloi Michanikoi A.E. mod Archi Exetasis Prodikastikon Prosfigon (AEPP) og Attiko Metro A.E. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Symvoulio tis Epikrateias — Grækenland)

(Sag C-771/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation – direktiv 92/13/EØF – klageprocedurer – fasen forud for indgåelsen af kontrakten – bedømmelse af bud – afvisning af et teknisk bud og adgang for konkurrentens bud – udsættelse af gennemførelsen af denne retsakt – den udelukkede tilbudsgivers berettigede interesse i at ansøge om lovligheden af tilslagsmodtagerens bud)

(2021/C 189/02)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulio tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. — LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. og LDK Symvouloi Michanikoi A.E.

Sagsøgte: Archi Exetasis Prodikastikon Prosfigon (AEPP) og Attiko Metro A.E.

Procesdeltagere: SALFO kai Synergates Anonymi Etairia Meletitikon Ypiresion Technikon Ergon — Grafeio Doxiadi Shymvouloi gia Anaptyxi kai Oikistiki AE — TPF Getinsa Euroestudios SL, SALFO kai Synergates Anonymi Etairia Meletitikon Ypiresion Technikon Ergon, Grafeio Doxiadi Shymvouloi gia Anaptyxi kai Oikistiki AE og TPF Getinsa Euroestudios SL

Konklusion

Artikel 1, stk. 1 og 3, artikel 2, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 2a, stk. 2, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014, skal fortolkes således, at en tilbudsgiver, som er blevet udelukket fra en offentlig udbudsprocedure i en fase forud for tildelingen af kontrakten, og hvis anmodning om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen om at udelukke den pågældende fra denne procedure er blevet afvist, i sin samtidigt indgivne anmodning om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen om at give en anden tilbudsgivers bud adgang kan påberåbe sig alle anbringender om en tilsidesættelse af EU-retten om offentlige kontrakter eller de nationale regler til

gennemførelse heraf, herunder anbringender, som ikke har forbindelse med de uregelmæssigheder, som var grundlag for udelukkelsen af vedkommendes bud. Denne mulighed påvirkes ikke af den omstændighed, at den administrative klage for en uafhængig national myndighed, som denne tilbudsgiver i henhold til national ret skulle indgive først over beslutningen om at udelukke den, er blevet afvist, for så vidt som denne afvisning ikke har opnået retskraft.

(¹) EUT C 19 af 20.1.2020.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 24. marts 2021 — Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze mod MI (sag C-870/19) og TB (sag C-871/19) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Forenede sager C-870/19 og C-871/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivningerne – kontrolapparat inden for vejtransport – forordning (EØF) nr. 3821/85 – artikel 15, stk. 7 – forordning (EF) nr. 561/2006 – kontrolprocedure – administrativ sanktion – manglende forevisning af fartskriverens diagramark for den pågældende dag og de forudgående 28 dage – en enkelt eller flere overtrædelser)

(2021/C 189/03)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze

Sagsøgte: MI (sag C-870/19) og TB (sag C-871/19)

Konklusion

Artikel 15, stk. 7, i Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006, og artikel 19 i forordning nr. 561/2006 skal fortolkes således, at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor et kontrolsted er beliggende, såfremt føreren af et køretøj til vejtransport, der er genstand for en kontrol, ikke foreviser diagramark fra kontrolapparatet vedrørende flere arbejdsdage i løbet af den periode, der omfatter kontrol dagen og de forudgående 28 dage, er forpligtet til kun at konstatere en enkelt overtrædelse begået af denne fører og kun at pålægge vedkommende en enkelt sanktion på grund af denne.

(¹) EUT C 54 af 17.2.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. marts 2021 — sag anlagt af A (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Helsingin hallinto-oikeus — Finland)

(Sag C-950/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – selskabsret – direktiv 2006/43/EF – lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber – artikel 22a, stk. 1, litra a) – en revidereret virksomheds ansættelse af en revisor – karenperiode – forbud mod at påtage sig en ledende stilling i den reviderede virksomhed – tilsidesættelse – overtrædelsens grovhed og varighed – udtrykket »påtager sig en stilling« – rækkevidde – indgåelse af en ansættelseskontrakt med den reviderede virksomhed – revisorerers uafhængighed – eksternt aspekt]

(2021/C 189/04)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Helsingin hallinto-oikeus

Part i hovedsagen

A

Procesdeltager: Patentti- ja rekisterihallituksen tilintarkastuslautakunta

Konklusion

Artikel 22a, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/56/EU af 16. april 2014, skal fortolkes således, at en revisor, såsom en ledende revisionspartner, der er udpeget af et revisionsfirma i forbindelse med en revisionsopgave, skal anses for at påtage sig en ledende stilling i den reviderede virksomhed i denne bestemmelses forstand, så snart den pågældende indgår en ansættelseskontrakt med sidstnævnte virksomhed vedrørende denne stilling, selv om vedkommende endnu ikke er påbegyndt sit arbejde i den pågældende stilling.

⁽¹⁾ EUT C 77 af 9.3.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 23. marts 2021 — Airhelp Ltd mod Scandinavian Airlines System SAS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Attunda tingsrätt — Sverige)

(Sag C-28/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – luftfart – forordning (EF) nr. 261/2004 – artikel 5, stk. 3 – fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved aflysning eller lange forsinkelser – fritagelse for forpligtelsen til at betale kompensation – begrebet »usædvanlige omstændigheder« – lovligt organiseret pilotstrejke – »interne« og »eksterne« omstændigheder i forhold til det transporterende luftfartsselskabs aktivitet – artikel 16, 17 og 28 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – intet indgreb i friheden til at oprette og drive egen virksomhed, ejendomsretten og luftfartsselskabets forhandlingsret)

(2021/C 189/05)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Attunda tingsrätt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Airhelp Ltd

Sagsøgt: Scandinavian Airlines System SAS

Konklusion

Artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 skal fortolkes således, at en strejke, der indledes på opfordring af en fagforening for et transporterende luftfartsselskabs personale under iagttagelse af de betingelser, der er foreskrevet i den nationale lovgivning bl.a. med hensyn til strejkevarsel, og som indledes med det formål at sikre opfyldelsen af de krav, der er fremsat af de ansatte i dette luftfartsselskab, og gennemføres af en personalekategori, der er uomgængeligt nødvendig for at gennemføre en flyvning, ikke er omfattet af begrebet »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i denne bestemmelse.

(¹) EUT C 85 af 23.3.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. marts 2021 — SS mod MCP (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice, Family Division (England and Wales) — Forenede Kongerige)

(Sag C-603/20 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i civile sager – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 10 – kompetence i sager vedrørende forældreansvar – barnebortførelse – kompetence for retterne i en medlemsstat – territorialt anvendelsesområde – fjernelse af et barn til et tredjeland – sædvanligt opholdssted opnået i dette tredjeland)

(2021/C 189/06)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice, Family Division (England and Wales)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SS

Sagsøgt: MCP

Konklusion

Artikel 10 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2116/2004 af 2. december 2004, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse i den situation, hvor det konstateres, at et barn på tidspunktet for indgivelsen af en anmodning vedrørende forældreansvar havde opnået sit sædvanlige opholdssted i et tredjeland efter at være blevet bortført til dette land. I en sådan situation skal spørgsmålet om, hvorvidt den ret, ved hvilken sagen er anlagt, har kompetence, afgøres i overensstemmelse med gældende internationale konventioner eller, såfremt en sådan international konvention ikke finder anvendelse, i overensstemmelse med forordningens artikel 14.

(¹) EUT C 28 af 25.1.2021.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Spanien) den 15. januar 2021 — ZA, AZ, BX, CV, DU og ET mod Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S. A.

(Sag C-25/21)

(2021/C 189/07)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ZA, AZ, BX, CV, DU og ET

Sagsøgt: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Såfremt sagsøgeren godtgør, at vedkommendes kontraktforhold med REPSOL vedrørende eneret til forsyning og benyttelse af varemærke (under en kommissions- eller videresalgsordning med referencevidersalgspriser med rabat) henhører under det stedlige og tidsmæssige anvendelsesområde, der er undersøgt af den nationale konkurrencemyndighed, **skal kontraktforholdet da anses for at være omfattet af Tribunal de Defensa de la Competencia's (domstol i konkurrenceretlige sager) afgørelse af 11. juli 2001 (sag 490/00 REPSOL) og/eller af Comisión Nacional de la Competencia's (den spanske konkurrencestyrelse) afgørelse af 30. juli 2009 (sag 652/07 REPSOL/CEPSA/BP), således at betingelserne i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ vedrørende bevisbyrden for overtrædelsen anses for at være opfyldt i medfør af disse afgørelser?**
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, og det i den konkrete sag er godtgjort, at kontraktforholdet er omfattet af Tribunal de Defensa de la Competencia's (domstol i konkurrenceretlige sager) afgørelse af 11. juli 2001 (sag 490/00 REPSOL) og/eller af Comisión Nacional de la Competencia's (den spanske konkurrencestyrelse) afgørelse af 30. juli 2009 (sag 652/07 REPSOL/CEPSA/BP), **skal kontrakten da nødvendigvis erklæres uden retsvirkning i henhold til artikel 101, stk. 2, TEUF?**

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Ravensburg (Tyskland) den 28. januar 2021 — F. F. og B. A. mod C. Bank AG og Bank D. K. AG

(Sag C-47/21)

(2021/C 189/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Ravensburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: F. F. og B. A.

Sagsøgte: C. Bank AG og Bank D. K. AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Vedrørende lovmæssighedsfiktionen i henhold til artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (lov om ikrafttræden af den borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«):
 - a) Er EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, uforenelige med artikel 10, stk. 2, litra p), og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF ⁽¹⁾, for så vidt som disse bestemmelser fastslår, at aftalevilkår, der er i strid med betingelserne i artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF, alligevel opfylder kravene i EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, første og andet punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, andet punktum, nr. 2), litra b)?

Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

- b) Følger det af EU-retten, navnlig af artikel 10, stk. 2, litra p), og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF, at EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, ikke skal anvendes, for så vidt som disse bestemmelser i EGBGB fastslår, at aftalevilkår, der er i strid med betingelserne i artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF, alligevel opfylder kravene i EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, første og andet punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, andet punktum, nr. 2), litra b)?

Uanset hvorledes spørgsmål [...] 1.a) og b) besvares:

2) Vedrørende de obligatoriske oplysninger i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF:

a) Skal artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at det rentebeløb, der påløber pr. dag, og som skal angives i kreditaftalen, skal beregnes i henhold til den kontraktlige debitorrente, der er anført i aftalen?

b) Vedrørende artikel 10, stk. 2, litra r), i direktiv 2008/48/EF:

aa) Skal denne bestemmelse fortolkes således, at oplysningerne i kreditaftalen om den kompensation for førtidig indfrielse, der skal betales ved førtidig tilbagebetaling af lånet, skal være så præcise, at forbrugeren som minimum tilnærmelsesvis kan beregne, hvor meget den kompensation, der skal betales, andrager?

(såfremt spørgsmålet ovenfor besvares bekræftende)

bb) Er artikel 10, stk. 2, litra r), og artikel 14, stk. 1, andet punktum, i direktiv 2008/48/EF til hinder for en national ordning, hvorefter fristen for udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til artikel 10, stk. 2, litra r), i direktiv 2008/48/EF i tilfælde af ufuldstændige angivelser i kreditaftalen alligevel begynder at løbe ved kontraktens indgåelse, og den eneste retsfølge, der indtræder, er bortfald af kreditgiverens ret til kompensation for den førtidige tilbagebetaling af kreditten?

c) Skal artikel 10, stk. 2, litra l), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at kreditaftalen skal angive den gældende sats for morarenter på tidspunktet for indgåelse af aftalen som et absolut tal, men som minimum den gældende referencesats (i det foreliggende tilfælde basisrentesatsen i henhold til § 247 i Bürgerliches Gesetzbuch (den borgerlige lovbog, herefter »BGB«), på grundlag af hvilken den gældende sats for morarenter beregnes ved et tillæg (i det foreliggende tilfælde fem procentpoint i henhold til BGB's § 288, stk. 1, andet punktum) som et absolut tal, og skal forbrugeren informeres om referencesatsen (basisrentesatsen), og om, at denne kan ændre sig?

d) Skal artikel 10, stk. 2, litra t), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at kreditaftalens tekst skal angive de væsentlige formelle betingelser for klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister?

Såfremt mindst et af de ovenstående spørgsmål [...] 2. a)-d) besvares bekræftende:

e) Skal artikel 14, stk. 1, andet punktum, litra b), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at fristen for udøvelse af fortrydelsesretten kun begynder at løbe, såfremt oplysningerne i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF er angivet fuldstændigt og korrekt?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

f) Hvilke kriterier er relevante for, at fortrydelsesfristen begynder at løbe på trods af ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger?

Såfremt ovenstående spørgsmål [...] 1. a) og/eller mindst et af de under [...] 2. a)-d) stillede spørgsmål besvares bekræftende:

3) Vedrørende fortabelsen [»Verwirkung«] af den fortrydelsesret, der består i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF:

a) Kan fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF fortabes?

Såfremt dette er tilfældet:

b) Udgør fortabelsen en tidsbegrænsning af fortrydelsesretten, der skal være reguleret i en parlamentslov?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

c) Forudsætter en fortabelse i subjektiv henseende, at forbrugeren vidste, at dennes fortrydelsesret fortsat bestod, eller at denne i det mindste var ansvarlig for sit manglende kendskab, idet dette skyldtes grov uagtsomhed?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- d) Er kreditgiverens mulighed for at meddele kredittageren oplysningerne efterfølgende som omhandlet i artikel 14, stk. 1, andet punktum, litra b), i direktiv 2008/48/EF og dermed sætte fristen i gang til hinder for at anvende reglerne om fortabelse i god tro [»Treu und Glauben«]?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- e) Er dette foreneligt med de faste folkeretlige principper, som de tyske domstole er bundet af i henhold til Grundgesetz (den tyske grundlov, herefter »forfatningen«)?

Såfremt dette er tilfældet:

- f) Hvorledes skal de tyske retsmyndigheder i givet fald løse en konflikt mellem bindende folkeretlige regler og krav fra Den Europæiske Unions Domstol?

- 4) Vedrørende den antagelse, at der i forbindelse med forbrugers udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF foreligger misbrug af rettigheder:

- a) Kan udøvelsen af fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF udgøre et misbrug af rettigheder?

Såfremt dette er tilfældet:

- b) Såfremt det antages, at der foreligger et misbrug af rettigheder i forbindelse med udøvelsen af fortrydelsesretten, foreligger der da en begrænsning af fortrydelsesretten, der skal være reguleret i en parlamentslov?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- c) Forudsætter antagelsen om, at der foreligger misbrug af rettigheder i forbindelse med udøvelsen af fortrydelsesretten i subjektiv henseende, at forbrugeren vidste, at dennes fortrydelsesret fortsat bestod, eller at denne i det mindste var ansvarlig for sit manglende kendskab, idet dette skyldtes grov uagtsomhed?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- d) Er kreditgiverens mulighed for at meddele kredittageren oplysningerne efterfølgende som omhandlet i artikel 14, stk. 1, andet punktum, litra b), i direktiv 2008/48/EF og dermed sætte fristen i gang til hinder for den antagelse, at der foreligger misbrug af rettigheder i forbindelse med udøvelsen af fortrydelsesretten i henhold til princippet om god tro?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- e) Er dette foreneligt med de faste folkeretlige principper, som de tyske domstole er bundet af i henhold til forfatningen?

Såfremt dette er tilfældet:

- f) Hvorledes skal de tyske retsmyndigheder i givet fald løse en konflikt mellem bindende folkeretlige regler og krav fra Den Europæiske Unions Domstol?

- 5) Uanset hvorledes ovenstående spørgsmål besvares:

- a) Er det foreneligt med EU-retten, navnlig med fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF, når det i forbindelse med en kreditaftale, der er knyttet til en købsaftale, efter forbrugers gyldige udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF ifølge national ret forholder sig således, at

- aa) forbrugers krav over for kreditgiveren på tilbagebetaling af de betalte afdrag først forfalder til betaling, når forbrugeren har tilbageleveret den købte genstand til kreditgiveren eller har dokumenteret, at han har sendt genstanden til kreditgiveren?

bb) forbrugeren ikke kan gives medhold i et søgsmål vedrørende tilbagebetaling af de afdrag, som forbrugeren har betalt, efter tilbageleveringen af købsgenstanden, såfremt kreditgiveren ikke er kommet i fordringshavermora med modtagelsen af købsgenstanden?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

b) Følger det af EU-retten, at de regler, der er beskrevet under a) aa) og/eller a) bb), ikke finder anvendelse?

Uanset hvorledes ovenstående spørgsmål [...] 1.-5. besvares:

6) Er § 348a, stk. 2, nr. 1, i Zivilprozeßordnung (den tyske retsplejelov, herefter »ZPO«), for så vidt som denne bestemmelse også vedrører afsigelse af forelæggelseskendelser i henhold til artikel 267, stk. 2, TEUF, uforenelig med de nationale domstoles forelæggelseskompetence i henhold til artikel 267, stk. 2, TEUF, således at den ikke kan anvendes på spørgsmålet om afsigelse af forelæggelseskendelser?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 2. februar 2021 — Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG mod E. Leinfelder GmbH, TL, SW og WL

(Sag C-62/21)

(2021/C 189/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger og revisionsappellant: Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG

Sagsøgte og revisionsindstævnte: E. Leinfelder GmbH, TL, SW og WL

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Fører den i artikel 56, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009 (¹) og i artikel 63, stk. 1, litra a), i forordning 2017/1001 regulerede omstændighed, at en begæring om et EU-varemærkes fortabelse som følge af manglende brug kan indgives af enhver fysisk eller juridisk person samt af enhver interessentsammenslutning, som kan optræde som part i en retssag, til, at en kontraktlig aftale, med hvilken en tredjemand over for indehaveren af et EU-varemærke har forpligtet sig til ikke at indgive begæring til Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret om erklæring af dette EU-varemærkes fortabelse som følge af manglende brug, er ugyldig?
- 2) Bevirker den i artikel 56, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009 og i artikel 63, stk. 1, litra a), i forordning 2017/1001 (²) regulerede omstændighed, at en begæring om et EU-varemærkes fortabelse som følge af manglende brug kan indgives af enhver fysisk eller juridisk person samt af enhver interessentsammenslutning, som kan optræde som part i en retssag, at der i en fortabelsessag for Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og ved Unionens retsinstanser skal ses bort fra en endelig dom, som er afsagt af en ret i en medlemsstat, og som forpligter sagsøgte til at trække en af sagsøgte selv eller af en af sagsøgte udpeget person indgivet begæring om erklæring af et EU-varemærkes fortabelse som følge af manglende brug tilbage?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (kodificeret udgave) (EUT 2009, L 78, s. 1).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Spanien) den 11. februar 2021 — Gerencia Regional de Salud de Castilla y León mod Delia

(Sag C-86/21)

(2021/C 189/10)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gerencia Regional de Salud de Castilla y León

Sagsøgt: Delia

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 45 TEUF og artikel 7 i forordning nr. [492]/2011 ⁽¹⁾ til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 6, stk. 2, litra c), i dekret nr. 43/2009 af 2. juli 2009, der forhindrer anerkendelse af tjenesteydelser, der er leveret inden for en bestemt faggruppe i et offentligt sundhedsvæsen i en anden EU-medlemsstat?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan anerkendelsen af tjenesteydelser, der er leveret i en medlemsstats offentlige sundhedsvæsen, da betinges af, at der forudgående godkendes generelle kriterier for anerkendelse af karrieresystemerne for personalet i Den Europæiske Unions medlemsstaters sundhedstjenester?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5.4.2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 25. februar 2021 — X BV mod Classic Coach Company vof, Y og Z

(Sag C-112/21)

(2021/C 189/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Appellant: X BV

Indstævnte: Classic Coach Company vof, Y og Z

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det for at kunne fastslå, at der er tale om en tredjemands »ældre rettighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i det ophævede direktiv 2008/95/EF ⁽¹⁾
 - a) tilstrækkeligt, at tredjemand har gjort erhvervmæssig brug af en i den pågældende medlemsstats lovgivning anerkendt rettighed, før varemærket blev registreret, eller
 - b) er det et krav, at denne tredjemand på grundlag af denne ældre rettighed i henhold til national lovgivning kan forbyde varemærkeindehaver at bruge varemærket?

- 2) Har det også betydning for besvarelsen af spørgsmål 1, at varemærkeindehaveren har en (i den pågældende medlemsstats lovgivning anerkendt) endnu ældre rettighed vedrørende det som varemærke registrerede tegn, og i bekræftende fald har det da betydning, om varemærkeindehaveren på grundlag af denne endnu ældre anerkendte rettighed kan forbyde tredjemandens brug af den påberåbte »ældre rettighed«?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2008, L 299, s. 25).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van beroep te Brussel (Belgien) den 2. marts 2021 — Proximus NV mod Gegevensbeschermingsautoriteit

(Sag C-129/21)

(2021/C 189/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Brussel

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Proximus NV

Sagsøgt: Gegevensbeschermingsautoriteit

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 12, stk. 2, i e-databeskyttelsesdirektivet 2002/58/EF (¹), sammenholdt med dette direktivs artikel 2, litra f), og med artikel 95 i den generelle forordning om databeskyttelse (²), fortolkes således, at det er tilladt for en national tilsynsmyndighed et kræve et »samtykke« fra abonnenten i den generelle forordnings forstand som grundlag for at kunne offentliggøre dennes personoplysninger i offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, såvel dem der offentliggøres af operatøren selv som dem, der offentliggøres af andre udbydere, når den nationale lovgivning på området ikke bestemmer andet?
- 2) Skal retten til sletning i henhold artikel 17 i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at denne ret er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed kvalificerer en anmodning fra en abonnent om at blive fjernet fra offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, som en anmodning om sletning som omhandlet i artikel 17 i den generelle forordning om databeskyttelse?
- 3) Skal artikel 24 og artikel 5, stk. 2, i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at de er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed af det der forankrede ansvarlighedsprincip udleder, at den dataansvarlige skal træffe passende tekniske og organisatoriske forholdsregler for at det meddeles andre dataansvarlige, det vil sige udbydere af offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, som har modtaget data fra denne dataansvarlige, at den pågældende i henhold til forordningens artikel 6, jf. artikel 7, har trukket sit samtykke tilbage?
- 4) Skal artikel 17, stk. 2, i den generelle forordning om databeskyttelse fortolkes således, at den er til hinder for, at en national tilsynsmyndighed pålægger en udbyder af offentligt tilgængelige telefonnummerfortegnelser og nummeroplysningstjenester, som anmodes om ikke længere at offentliggøre en persons data, at træffe alle rimelige foranstaltninger til, at søgemaskiner får kendskab til denne anmodning om sletning?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12.7.2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (EFT 2002, L 201, s. 37).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, herefter »den generelle forordning«) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Constitucional (Portugal) den 3. marts 2021 — Autoridade Tributária e Aduaneira mod VectorImpacto — Automóveis Unipessoal Lda

(Sag C-136/21)

(2021/C 189/13)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Constitucional

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sagsøgt: VectorImpacto — Automóveis Unipessoal Lda

Præjudicielt spørgsmål

Kan artikel 110 TEUF, uafhængigt af eller sammenholdt med artikel 191 TEUF, særligt sidstnævnte bestemmelses stk. 2, fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national bestemmelse, som undlader at tage hensyn til miljøkomponenten ved anvendelsen af nedsættelser, der afspejler den gennemsnitlige værdiforringelse af motorkøretøjernes værdi på det nationale marked, af afgiften på brugte motorkøretøjer med en endelig fællesskabsregistrering, som er tildelt af andre medlemsstater i Den Europæiske Union, hvorved det tillades, at det således beregnede afgiftsbeløb er højere end det, der pålægges tilsvarende brugte indenlandske motorkøretøjer?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal d'arrondissement (Luxembourg) den 8. marts 2021 — Christian Louboutin mod Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Services Europe Sàrl

(Sag C-148/21)

(2021/C 189/14)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal d'arrondissement

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Christian Louboutin

Sagsøgt: Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl og Amazon Services Europe Sàrl

Præjudicielle spørgsmål

- 1) 1. Skal artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001 (¹) af 14. juni 2017 om EU-varemærker fortolkes således, at brugen af et tegn, der er identisk med et varemærke, i en reklame, der vises på et websted, kan tilregnes webstedets operatør eller dertil forbundne økonomiske enheder som følge af, at der på dette websted forekommer en blanding af tilbud fra operatøren og dertil forbundne økonomiske enheder og tilbud fra eksterne sælgere gennem integration af disse reklamer i operatørens eller dertil forbundne økonomiske enheders egen kommercielle kommunikation?

Forstærkes en sådan integration af den omstændighed, at

— reklamerne vises ensartet på webstedet?

- reklamer fra operatøren og dertil forbundne økonomiske enheder og reklamer fra eksterne sælgere vises uden forskel for så vidt angår deres oprindelse, mens det logo, der tilhører operatøren eller dertil forbundne økonomiske enheder, tydeligt vises i reklamerubrikkerne på tredjepartswebsteder i form af pop op-vinduer?
 - operatøren eller dertil forbundne økonomiske enheder udbyder en samlet tjeneste til eksterne sælgere, inklusive bistand i forbindelse med udarbejdelse af reklamer og fastsættelse af salgspriser samt oplagring af varer og forsendelse heraf?
 - webstedet, der tilhører operatøren og dertil forbundne økonomiske enheder, er udarbejdet således, at det fremtræder som butikker og med labels såsom »bedst sælgende«, »mest efterspurgte« eller »hyppigst udbudte«, uden at der ved et første øjekast forekommer nogen tydelig skelnen mellem varer fra operatøren og dertil forbundne økonomiske enheder og varer fra eksterne sælgere?
- 2) Skal artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker fortolkes således, at brugen af et tegn, der er identisk med et varemærke, i en reklame, der vises på et websted for onlinesalg, principielt kan tilregnes webstedets operatør eller dertil forbundne økonomiske enheder, såfremt operatøren eller en dertil forbundet økonomisk enhed i bevidstheden hos en internetbruger, der er almindeligt oplyst og rimeligt opmærksom, har spillet en aktiv rolle i forbindelse med udarbejdelsen af reklamen, eller såfremt reklamen opfattes som en del af operatørens egen kommercielle kommunikation?

Vil en sådan opfattelse blive påvirket af:

- den omstændighed, at operatøren og/eller dertil forbundne økonomiske enheder er en anerkendt forhandler af meget forskelligartede varer, herunder varer af samme kategori som dem, der reklameres for?
 - den omstændighed, at den således viste reklame indeholder en overskrift, hvori servicemærket for denne operatør eller dertil forbundne økonomiske enheder er gengivet, idet dette mærke er anerkendt som forhandlermærke
 - eller den omstændighed, at operatøren eller dertil forbundne økonomiske enheder samtidigt med denne visning udbyder tjenester, der sædvanligvis udbydes af forhandlere af varer af samme kategori, som den vare, der reklameres for, henhører under?
- 3) Skal artikel 9, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001 om EU-varemærker fortolkes således, at en erhvervmæssig forsendelse uden varemærkeindehaverens samtykke til den endelige forbruger af en vare, der er forsynet med et tegn, der er identisk med varemærket, alene udgør en brug, der kan tilregnes afsenderen, såfremt sidstnævnte har et faktisk kendskab til, at dette tegn er anbragt på varen?

Er en sådan afsender bruger af det pågældende tegn, såfremt vedkommende selv eller en dertil forbundet økonomisk enhed over for den endelige forbruger har oplyst at ville varetage forsendelsen, efter at vedkommende selv eller en dertil forbundet økonomisk enhed har oplagret varen med henblik på forsendelse?

Er en sådan afsender bruger af det pågældende tegn, såfremt vedkommende selv eller en dertil forbundet økonomisk enhed på forhånd har bidraget aktivt til erhvervmæssig visning af en reklame for en vare, der er forsynet med dette tegn, eller har registreret den endelige forbrugers bestilling under henvisning til denne reklame?

(¹) EUT 2017, L 154, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal administratif (Luxembourg) den 5. marts 2021 — A, B og C, lovligt repræsenteret af sine forældre mod Ministre de l'Immigration et de l'Asile

(Sag C-153/21)

(2021/C 189/15)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal administratif

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: A, B og C, lovligt repræsenteret af sine forældre

Sagsøgt: Ministre de l'Immigration et de l'Asile

Præjudicielt spørgsmål

Kan artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU ⁽¹⁾ om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 23 i direktiv 2011/95/EU om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse samt med artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽²⁾, fortolkes således, at bestemmelsen tillader, at en ansøgning om international beskyttelse, som er blevet indgivet af et mindreårigt barns forældre i barnets navn og på dets vegne i en anden medlemsstat (her Luxembourg) end den, der tidligere har indrømmet international beskyttelse alene til barnets forældre og dets brødre og søstre (her Grækenland), kan afvises med den begrundelse, at myndighederne i det land, der har indrømmet international beskyttelse til sidstnævnte inden deres udrejse og barnets fødsel, har givet tilsagn om, at barnet ved sin ankomst og de øvrige familiemedlemmers tilbagevenden kan opnå opholdstilladelse og nyde de samme fordele, som dem, der indrømmes personer med international beskyttelse, hvorimod disse imidlertid ikke har bekræftet, at han personligt vil opnå status som person med international beskyttelse?

⁽¹⁾ EUT 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ EUT 2011, L 337, s. 9.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā rajona tiesa (Letland) den 12. marts 2021 — SIA »BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA« mod Latvijas Zinātnes padome

(Sag C-164/21)

(2021/C 189/16)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā rajona tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA »BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA«

Sagsøgt: Latvijas Zinātnes padome

Præjudicielle spørgsmål

1) Kan et (privatretligt) organ, der har flere hovedaktiviteter, herunder forskningsaktiviteter, men hvis indtægter hovedsageligt stammer fra levering af uddannelsesydelser mod vederlag, anses for en enhed som omhandlet i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014 ⁽¹⁾?

- 2) Er det berettiget at anvende betingelsen vedrørende andelen af finansieringen (indtægter og udgifter) af økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter med henblik på at afgøre, om enheden opfylder den betingelse, der er fastsat i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, hvorefter det primære mål med enhedens aktiviteter er uafhængigt af andre interesser at bedrive grundforskning, industriel forskning eller eksperimentel udviklingsaktivitet eller formidle resultaterne heraf til en bredere kreds gennem undervisning, udgivelsesaktivitet eller vidensoverførsel? I bekræftende fald, hvilket forhold er da passende for så vidt angår finansieringen af de økonomiske og ikke-økonomiske aktiviteter med henblik på at fastslå det primære mål med enhedens aktiviteter?
- 3) Er det i henhold til artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014 berettiget at anvende betingelsen om, at indtægterne fra hovedaktiviteten reinvesteres (geninvestering) i hovedaktiviteten for den pågældende enhed, og er det nødvendigt at foretage en vurdering af andre forhold for med rette at kunne fastslå det primære mål med aktiviteterne for den enhed, der foreslår projektet? Vil en sådan vurdering blive ændret ved anvendelsen af de oppebårne indtægter (geninvestering i hovedaktiviteten eller f.eks. i tilfælde af en privat stifter udbetaling som udbytte til aktionærerne), selv i tilfælde af, at størstedelen af indtægterne stammer fra gebyrer, der betales for uddannelsesydelserne?
- 4) Er den retlige status for medlemmer af den enhed, der foreslår det pågældende projekt, afgørende for vurderingen af, om enheden er omfattet af definitionen i artikel 2, nr. 83), i forordning nr. 651/2014, dvs. om der er tale om et selskab, der er stiftet i henhold til handelsretten med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet (aktivitet mod vederlag) med gevinst for øje (handelslovens artikel 1), eller om enhedens medlemmer eller aktionærer er fysiske eller juridiske personer med gevinst for øje (herunder levering af uddannelsesydelser mod vederlag) eller er stiftet uden gevinst for øje (f.eks. en sammenslutning eller en fond)?
- 5) Er andelen af indenlandske og EU-studerende i forhold til udenlandske studerende (fra tredjelande) og den omstændighed, at målet med den hovedaktivitet, der udføres af den nævnte enhed, er at tilbyde de studerende en konkurrencedygtig videregående uddannelse og konkurrencedygtige kvalifikationer på det internationale arbejdsmarked i overensstemmelse med de samtidige internationale krav (punkt 5 i sagsøgerens vedtægter), afgørende for vurderingen af den økonomiske karakter af aktiviteten for den enhed, der foreslår projektet?

(¹) Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17.6.2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 (EUT 2014, L 187, s. 1).

RET TEN

Rettens dom af 24. februar 2021 — Braesch m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-161/18) ⁽¹⁾

(Annullationsøgsmål – statsstøtte – støtte til forebyggende omstrukturering af Banca Monte dei Paschi di Siena – indledende undersøgelsesfase – afgørelse, hvorved støtten erklæres forenelig med det indre marked – formalitetsindsigelse – status af interesseret part – søgsmålsinteresse – søgsmålskompetence – formaliteten)

(2021/C 189/17)

Processprog: engelsk

Parter

Søgsøgere: Anthony Braesch (Luxembourg, Luxembourg), Trinity Investments DAC, (Dublin, Irland), Bybrook Capital Master Fund LP (Grand Cayman, Caymanøerne) Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP (Grand Cayman) og Bybrook Capital Badminton Fund LP (Grand Cayman) (ved advokaterne M. Siragusa, A. Champsaur, G. Faella og L. Prosperetti)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved K. Blanck og A. Bouchagiar, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2017) 4690 final af 4. juli 2017 om statsstøtte SA.47677 (2017/N) — Italien, ny støtte til og ændret omstrukturingsplan for Banca Monte dei Paschi di Siena.

Konklusion

- 1) Formalitetsindsigelsen forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 190 af 4.6.2018.

Rettens dom af 10. marts 2021 — AM mod EIB

(Sag T-134/19) ⁽¹⁾

(Personalesag – ansatte ved EIB – løn – formaliteten – frist for anmodning om forligsprocedure – bebyrdende retsakt – godtgørelse for geografisk mobilitet – overførsel til et eksternt kontor – afslag på godtgørelse – annullations- og erstatningsøgsmål)

(2021/C 189/18)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: AM (ved advokaterne L. Levi og A. Champetier)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank (ved G. Faedo og M. Loizou, som befuldmægtigede, bistået af advokat A. Dal Ferro)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF og artikel 50a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol med påstand dels om annullation af EIB's afgørelser af 30. juni og 11. december 2017 samt om fornødent formanden for EIB's afgørelse af 20. november 2018, der bekræfter disse afgørelser, hvorved EIB afslog at indrømme sagsøgeren godtgørelse for geografisk mobilitet, dels om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af disse afgørelser.

Konklusion

- 1) Afgørelserne fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB) af 30. juni og 11. december 2017 annulleres, for så vidt som AM derved blev meddelt afslag på godtgørelse for geografisk mobilitet.
- 2) I øvrigt frifindes EIB.
- 3) EIB bærer sine egne omkostninger og betaler de af AM afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 6.5.2019.

Rettens dom af 17. marts 2021 — Alvargonzález Ramos mod EUIPO — Ursus-3 Capital, A.V. (URSUS Kapital)

(Sag T-114/20) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – fortabelsessag – EU-figurmærket URSUS Kapital – reel brug af varemærket – delvis fortabelse – artikel 18, stk. 1, og artikel 58, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2017/1001 – bevis for reel brug – bedømmelse af beviser – kvalificering af tjenesteydelserne]

(2021/C 189/19)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Pablo Erik Alvargonzález Ramos (Madrid, Spanien) (ved advokat E. Sugrañes Coca)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Palmero Cabezas, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Ursus-3 Capital, A.V., SA (Madrid)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 10. december 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 711/2019-5) vedrørende en fortabelsessag mellem Ursus-3 Capital, A.V. og Pablo Erik Alvargonzález Ramos.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Pablo Erik Alvargonzález Ramos betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 129 af 20.4.2020.

Sag anlagt den 26. februar 2021 — Swissgrid mod Kommissionen

(Sag T-127/21)

(2021/C 189/20)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Swissgrid AG (Aarau, Schweiz) (ved advokaterne P. De Baere, P. L'Ecluse, K. T'Syen og V. Lefever)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med sit søgsmål har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse indeholdt i dens skrivelse af 17. december 2020, hvorved den underrettede transmissionssystemoperatører (»TSO'er«) om, at sagsøgeren ikke var kvalificeret til at deltage i de europæiske platforme for udveksling af standardprodukter vedrørende balanceringsenergi, herunder Trans European Replacement Reserves Exchange (TERRE), og pålagde TERRE-TSO'erne at udelukke sagsøgeren fra TERRE-platformen senest den 1. marts 2020. Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at der med den anfægtede afgørelse foretages en urigtig anvendelse af artikel 1, stk. 6, i Kommissionens forordning (EU) 2017/2195 af 23. november 2017 ⁽¹⁾.
 - Den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 1, stk. 6, i forordning (EU) 2017/2195, for så vidt som det deri anføres, at for at sagsøgeren kan deltage i de europæiske platforme for udveksling af standardprodukter vedrørende balanceringsenergi skal sagsøgerens deltagelse være »nødvendig« for at afhjælpe et systemsikkerhedsproblem, der er opstået som følge af ikke-planlagte, fysiske elektricitetsstrømme, mens det relevante kriterium er, om udelukkelsen af Schweiz »kan føre til ikke-planlagte, fysiske elektricitetsstrømme via Schweiz og derved bringe systemsikkerheden i regionen i fare«.
 - Den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 1, stk. 6, i forordning (EU) 2017/2195, fordi den læser de alternative betingelser i 1, stk. 6, i forordning (EU) 2017/2195 som kumulative betingelser.
2. Andet anbringende om, at der med den anfægtede afgørelse foretages en urigtig anvendelse af artikel 1, stk. 7, i forordning (EU) 2017/2195.
 - Den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 1, stk. 7, i forordning (EU) 2017/2195, fordi den læser andet punktum i artikel 1, stk. 7, i forordning (EU) 2017/2195 således, at der kræves indgåelse af en mellemstatslig aftale om samarbejde på elektricitetsområdet med EU som omhandlet i den første alternative betingelse i artikel 1, stk. 6, i forordning (EU) 2017/2195.
 - Den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 1, stk. 7, i forordning (EU) 2017/2195, fordi den ikke korrekt er baseret på udtalelser fra ACER og alle transmissionssystemoperatører (»TSO'er«).
3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 41, stk. 2, litra a), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og sagsøgerens ret til et forsvar, fordi Europa-Kommissionen ikke tog hensyn til eller besvarede de argumenter, som sagsøgeren anførte i sine skrivelser af 29. september 2020 og 8. december 2020 til Europa-Kommissionen.

4. Fjerde anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 296 TEUF, fordi (i) den ikke giver en fyldestgørende begrundelse for Europa-Kommissionens afgørelse om at se bort fra (a) de argumenter, som sagsøgeren anførte i sine skrivelser af 29. september 2020 og 8. december 2020 til Europa-Kommissionen, (b) udtalelse fra alle TSO'er, og (c) udtalelse fra ACER, og (ii) dens begrundelse er selvmodsigende og utilstrækkelig.

(¹) Kommissionens forordning (EU) 2017/2195 af 23.11.2017 om fastsættelse af retningslinjer for balancering af elektricitet (EØS-relevant tekst) (EUT 2017, L 312, s. 6).

Sag anlagt den 19. marts 2021 — Saure mod Kommissionen

(Sag T-151/21)

(2021/C 189/21)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Tyskland) (ved advokat C. Partsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens afgørelse om afslag på den af sagsøgeren fremsatte begæring om aktindsigt i Kommissionens dokumenter af 27. januar 2021 ved udstedelse af kopier af Kommissionens samlede kommunikation

- a) med firmaet BioNTech SE,
- b) med Bundeskanzleramt Deutschland vedrørende firmaet BioNTech SE og dets produkter,
- c) med Bundesminister der Gesundheit Deutschland vedrørende indkøbet af vacciner til bekæmpelse af Corona-pandemien

fra den 1. april 2020 og navnlig vedrørende mængden af de af BioNTech udbudte vacciner og leveringstiden herfor annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgeren har ret til aktindsigt i de omtvistede dokumenter fra Europa-Kommissionen i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1049/2001 (¹).
2. Andet anbringende om, at artikel 4, stk. 2, første led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 ikke er til hinder for, at der gives aktindsigt i de omtvistede oplysninger. Udbredelsen af oplysningerne ville ikke skade en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser. De oplysninger, som er ønsket aktindsigt i, indeholder ingen forretningshemmeligheder som omhandlet i direktiv (EU) 2016/943 (²).

3. Tredje anbringende om, at artikel 4, stk. 3, første afsnit, i forordning (EF) nr. 1049/2001 ikke er til hinder for, at der gives aktindsigt i de omtvistede oplysninger. Ved denne bestemmelse er det kun den igangværende beslutningsproces, der beskyttes. Genstanden for sagsøgerens begæring om aktindsigt er imidlertid dokumenter om sagsøgtets forhandlinger om vaccineleveringer. Disse forhandlinger er allerede afsluttet. I øvrigt er der en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af de omtvistede oplysninger, da der i de seneste uger i hele Europa er blevet diskuteret og rapporteret om EU's anskaffelse af vacciner.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8.6.2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT 2016, L 157, s. 1).

Sag anlagt den 23. marts 2021 — Saure mod Kommissionen

(Sag T-154/21)

(2021/C 189/22)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Tyskland) (ved advokat C. Partsch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Afgørelsen om afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt i Kommissionens dokumenter, journal nr. Gestdem 2021/0592, ved udstedelse af kopier af samtlige protokoller, sammendrag, notater, noter, akter fra møder, forhandlinger, afgørelser, forslag, beretninger, e-mails, breve, optagelser af telefonsamtaler — navnlig vedrørende Advance Purchase Agreements — og af specifikke kontrakter med medicinalvirksomheder om levering af covid-19-vacciner til bekæmpelse af Corona-pandemien, der er udarbejdet af »Steering Committees« og »Joint Negotiations Teams«. Ved Advance Purchase Agreements forstås enhver kontrakt med henblik på køb, levering, sikring, reservation eller udvikling af covid-19-vacciner til EU-medlemsstater, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgeren har ret til aktindsigt i de omtvistede dokumenter fra Europa-Kommissionen i henhold til artikel 2, stk.1, i forordning (EF) nr. 1049/2001 (¹). Kommissionens afslag tilsidesætter denne bestemmelse.
2. Andet anbringende om, at der ikke er nogen udelukkelsesgrunde i forordning (EF) nr. 1049/2001, der er til hinder for sagsøgerens ret til aktindsigt. Kommissionen har ikke fremført nogen udelukkelsesgrunde, og der ses heller ikke at foreligge nogen.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

Sag anlagt den 22. marts 2021 — BZ mod ECB**(Sag T-162/21)**

(2021/C 189/23)

Processprog: *engelsk***Parter***Sagsøger:* BZ (ved advokat H. Tettenborn)*Sagsøgt:* Den Europæiske Centralbank (ECB)**Sagsøgerens påstande**

- Direktionens afgørelse af 17. november 2020 og af 12. januar 2021 vedrørende gennemførelsen af dom af 28. maj 2020 i sag T-483/16 RENV annulleres, for så vidt som denne afgørelse fastsætter en (utilstrækkelig) erstatning på kun 50 000 EUR og pålægger sagsøgeren tavshedspligt med hensyn til ECB's skrivelse af 12. januar 2021.
- Sagsøgeren tilkendes erstatning på 30 000 EUR for den ikke-økonomiske og immaterielle skade, som sagsøgeren har lidt som følge af, at ECB ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af dom af 28. maj 2020 i sag T-483/16 RENV.
- Sagsøgte tilpligtes at bære sine egne omkostninger samt at betale sagsøgerens omkostninger i denne sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 266 TEUF, herunder undladelsen af: a) at afhjælpe de tidligere virkninger af de annullerede afgørelser, b) at tildele sagsøgeren en rimelig erstatning for alle de ulemper og følger heraf, som hun er blevet forvoldt, c) at informere hende korrekt med hensyn til gennemførelsen af direktionens afgørelse af 17. november 2020 eller i det mindste med hensyn til de væsentligste dele af denne afgørelse, og d) at give hende mulighed for at videresende ECB's skrivelse af 12. januar 2021 til modtagere i og uden for ECB.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af gennemsigtighedsprincippet og princippet om god forvaltningsskik samt af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten, af medarbejdertrivslen og af artikel 21 og 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Sag anlagt den 26. marts 2021 — QM mod Europol**(Sag T-164/21)**

(2021/C 189/24)

Processprog: *fransk***Parter***Sagsøger:* QM (ved advokat N. de Montigny)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Agentur for Rets håndhævelsessamarbejde (Europol)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen af 27. maj 2020 om ikke at forlænge sagsøgerens ansættelse med en tidsubegrænset ansættelseskontrakt annulleres.
- Om fornødent annulleres afgørelsen af 18. december 2020 om afvisning af klagen, for så vidt som den tilføjer begrundelselementer.
- Den Europæiske Unions Agentur for Rets håndhævelsessamarbejde tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende vedrørende den fejl, som den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (herefter »ansættelsesmyndigheden«) begik i anvendelsen af kriterierne for bedømmelsen af kandidaten ved forlængelsen og nærmere bestemt i forbindelse med fortolkningen af begrebet »fremtidige forudsigelige behov«, da det på tidspunktet for vedtagelsen af den pågældende afgørelse, hverken var blevet fastsat eller endda besluttet, at der forelå sådanne behov.
2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til at blive hørt på en effektiv måde forud for vedtagelsen af den bebyrdende afgørelse.
3. Tredje anbringende vedrørende pligten til god forvaltning og sagsøgerens legitime ret til at blive bedømt i forhold til de for hvervet fornødne kompetencer. Sagsøgeren har kritiseret afgørelsen, idet denne er blevet vedtaget på grundlag af fordomme og bekymringer, men uden at der er blevet foretaget en faktisk undersøgelse af sagsøgerens evner.
4. Fjerde anbringende vedrørende det åbenbart urigtige skøn, som ansættelsesmyndigheden anlagde ved bedømmelsen af sagsøgerens profil og kvalifikationer.
5. Femte anbringende vedrørende misbrug af rettigheder og tilsidesættelse af omsorgspligten.

Sag anlagt den 29. marts 2021 — Amort m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-165/21)

(2021/C 189/25)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Heidi Amort (San Genesio, Italien) og 31 andre sagsøgere (ved advokat R. Holzeisen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede gennemførelsesafgørelse, som ændret og suppleret

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet til prøvelse af Kommissionens gennemførelsesafgørelse C (2021) 698 (final) af 29. januar 2021 om tilladelse på særlige vilkår til markedsføring i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 af det humanmedicinske lægemiddel »COVID-19-Vaccine AstraZeneca — vaccine (ChAdOx1-S [rekombinant] mod COVID-19« er støttet på følgende anbringender:

1. Første anbringende: den anfægtede gennemførelsesafgørelse er i strid med artikel 2, nr. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 507/2006⁽¹⁾. Det er videnskabeligt bevist, at den verdensomspændende panik på grund af den høje dødelighed, der angiveligt er forbundet med SARS-CoV-2-smitten, er ubegrundet. Endvidere anerkendte WHO og EU ikke behørigt, at der forelå en krisituation i form af en trussel mod folkesundheden.

2. Andet anbringende: den anfægtede gennemførelsesafgørelse er i strid med artikel 4 i forordning (EF) nr. 507/2006 som følge af,
- at der ikke foreligger et gunstigt forhold mellem fordele og risici i henhold til artikel 1, nr. 28a), i direktiv 2001/83 ⁽²⁾
 - betingelsen i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 507/2006 ikke er opfyldt, idet det ikke er sandsynligt, at ansøgeren vil være i stand til at fremskaffe de fuldstændige kliniske data
 - betingelsen i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 507/2006 ikke er opfyldt, idet der ikke foreligger udækkede medicinske behov, der kan opfyldes gennem det tilladte lægemiddel
 - betingelsen i henhold til artikel 4, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 507/2006 ikke er opfyldt.
3. Tredje anbringende: tilsidesættelse af forordning (EF) nr. 1394/2007 ⁽³⁾ direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 ⁽⁴⁾.

Fjerde anbringende: alvorlig tilsidesættelse af artikel 168 TEUF og 169 TEUF og af chartrets artikel. 3, 35 og 38.

- ⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 507/2006 af 29.3.2006 om tilladelse til markedsføring af humanmedicinske lægemidler omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 på særlige vilkår (EUT 2006, L 92, s. 6).
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67).
- ⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1394/2007 af 13.11.2007 om lægemidler til avanceret terapi og om ændring af direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 (EUT 2007, L 324, s. 121).
- ⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 af 31.3.2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk lægemiddelagentur (EUT 2004, L 136, s. 1).

Sag anlagt den 29. marts 2021 — Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-166/21)

(2021/C 189/26)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøgere: Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale og 15 andre sagsøgere (ved advokaterne F. Munari, I. Perego, G. Roberti og S. Zunarelli)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Artikel 1, 2, 3 og 4 i Kommissionens afgørelse annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende søgsmål er blevet anlagt med henblik på prøvelse af Kommissionens afgørelse af 4. december 2020 C(2020) 8498 final om statsstøtte SA.38399 2019/C (ex 2018/E) iværksat af Italien — Selskabsbeskatning for havne i Italien.

Ved denne afgørelse blev den fritagelse for selskabsskat, som de italienske myndigheder for havnesystemer er omfattet af, kvalificeret som statsstøtte.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat følgende anbringender og fremført følgende argumenter.

1. Første anbringende om, at afgørelsen er fejlagtig og tilsidesætter artikel 107, stk. 1, TEUF, for så vidt som det deri anføres, at myndighederne for havnesystemer udøver økonomisk virksomhed således som defineret af Kommissionen. Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionen med urette fandt, at den kunne overføre de i praksis og retspraksis opstillede kriterier vedrørende havnene i andre medlemsstater eller andre typer af infrastrukturer — tillige i strid med de almindelige principper om ligebehandling og om god forvaltningsskik.
 2. Andet anbringende om, at afgørelsen ligeledes er fejlagtig og tilsidesætter artikel 107, stk. 1, TEUF, for så vidt som Kommissionen foretog en urigtig gengivelse af Italiens forsvarsargumenter med hensyn til, at der ikke findes noget marked, idet der er tale om en sektor, der i kraft af lovgivers valg ikke er åben for konkurrence.
 3. Tredje anbringende om, at Kommissionen endvidere tilsidesatte artikel 345 TEUF, artikel 3 TEUF, 7 TEUF og 121 TEUF samt flere EU-retlige principper, for så vidt som den ikke tog hensyn til den omstændighed, at traktaten ikke er til hinder for medlemsstaternes ret til at bevare offentlig ejendom over formuegoder og infrastrukturer i havne og til udelukkende at betro og forbeholde indenstatslige enheder som myndighederne for havnesystemer reguleringen og forvaltningen heraf.
 4. Fjerde anbringende om, at afgørelsen er urigtig og tilsidesætter artikel 107, stk. 1, TEUF, for så vidt som den:
 - Fastslog, at der var blevet overført statsmidler.
 - Fandt, at myndighederne for havnesystemers skatteordning var selektiv.
 - Fandt, at skatteordningen for de italienske havne kunne fordreje konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne.
 5. Femte anbringende om, at afgørelsen derudover er behæftet med manglende sagsoplysning og begrundelse.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA